

דרגות הימאל. וכל הדרגות אחיזות זו בזו עד שטלויות מחראש. וכמו שהראש נושא, באותו הגון נושא הגנן, שהוא מתחזן. מה הטעם? משום שאחיזו בו. ויקשו זה העמים עובדי כוכבים ומזלות, אותם צד הטעמה שליהם כה מנהיגים.

בกฎหมาย השתמש בכל הדרגות הפתחותן, והוא היה רואה בפתחון הזה, שהוא הגנן, שלא יכול להנגן אלא בראש. משום שהוא רוחן הגנן אליא בראש, כה אמר מה אקב לא קפה אל, (שהוא הראש משומ) שאחיזו הרأس העליון אינו נמצא בדין בהםם.

ונא על גב שהאל הזה בארכני, המלכות הקורישה היו לוקחת שם כמו הפל, והטוב והחסד של העולם הזה, בארכנו בקוקם אמר עליהם והוא טוב וחסד של העולם, המלכות הקורישה היו לוקחת שם כמו שלמעלה) ומשום זה נקראה אל, אלא שהוא זעם בכל יום, שנמצא בו דין.

ובא ראה, אל שדי בארכנו שבו הנאת העולם, והוא אמר לעולם די. שהרי האל זה הוא שמנדווגumo, ומושום כה נקרא אל שדי, אל של שדי, ועל זה מה אקב לא קפה אל. משום כה, כמו שמחעוזר הראש - כה מתחזן הפתחותן.

בכה רבוי אלעוזר, פתח ואמר, (ירמיה מו) קולה פנחס ילק וגוי. בעת (במו) ושישראל בגלוות, היא ודאי הולכת בנהש. נחש, כי הוא (במי) כופר ראשו לעפר, עולה הגנן, שולט ומפה את כל אותן שטחים לפניו. אף כה בעת בגלוות - בגון זה הראש בפוף לעפר, והגנן שולט. מי עשה שהגנן עלה למעלה, ישפט

לסטרא דרום מסאבא. וכך כל הדרגות דרGININ דשם לא. וכך כל הדרGININ אחידן דא ברא, (דף ק"ט ע"ב) עד דטהין מן רישא. וכגונא דרישא נטיל, בההוא גוונא נטיל זנבא, דאייה תפאה. מאי טעמא. בגין הדחד ביה. ובгин פה, עמיין עובדי כוכבים ומזלות, בההוא סטר מסאבא

דלהון, וכי אתדרבי.

בכלום היה אשפט מש בכלחו בתרעין (י"א רבעי) תפאין. והוא היה חמץ בהאי תפאה דאייה זנבא, דלא יכול לאתדרבי אלא ברישא. בגין כה אמר, מה אקוב לא קפה אל, (ראיהו רישא בינו) דההוא רישא עלאה, לא אשתקה

בדינה באיבון יומין.

ונא על גב דהאי אל אוקימנא, האי מלכotta קדישא נטיל שם כגונא דכלא, והאי טב וחסד דהאי עלמא (ס"א אוקימנא באחר אתרא עלאה והוא טב וחסד דעתמא האי מלכotta קדישא נטיל שם כגונא דעתלא) ובгин כה אקרי אל, אלא דאייה זעם בכל יום, דاشתקה ביה דין.

והא חזי, אל שדי הא אוקימנא דביה ספיקא דעתמא ואיהו אמר לעולם די, דהא הא אל הוא דאונדווג בהדריה, ובgin כה אקרי אל שדי, אל דשי. ועל דא מה אקוב לא קפה אל. בגין כה, כגונא דאתעד רישא, וכי נמי אתעד תפאה.

בכה רבוי אלעוזר, פתח ואמר (ירמיה מו) קולה בנהש ילק וגוי. השפה (האי גוונא) דישראל בגלוות, אייה ודי איזלא בנהש. חוויא כד אייה (ר"א רבעי) בפי רישא לעפריא, סליק זנבא, שליט ומה לבל אינון דاشתקהו קמיה. אוף וכי השפה בגלוות, כהאי גוונא, רישא בפי לעפריא, זנבא שליט. מאן עבד לזנבא דיסתליך לעילא ושליט ומה, רישא דאתפפיא לתפה. עם כל דא, מאן